

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VII. De Episcopis urbis Romae & Constantinopolitanae. Et quomodo post mortem Eusebii Paulus in suam sedem restitutus est. Item de caede Hermogenis magistri militum, & quomodo Constantius ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

φύσιο. συνελαμβάνοντες δὲ αὐτοῖς καὶ οἱ τὰ
δέρες Φρεγένες τὸ τε ταῦτα, καὶ ὅπως
ἀθανάτοις ἐξελάσωσιν ὁ δὲ εἰδεῖται, μή π
δὲ αὐτὸν ὁ λαός πάστοις ἡ τῆς κυκλούσεπιλα
έσσης ἐκκλησίαζεν. ἥδη τε τῷ σερπιώτῳ
καταβούσαν τοις ἐκκλησίασ, οὐχίου δύοτε
λεπατα, τερέποντος Φαλακρὸν ρητίων παρε
κλίσασ. συμφώνεις δὲ τῆς Φαλακρίας
ψυχρώμας, οι σερπίαι τοις πούχαζαν, ὡς
εἰς δύκαιον δὲ επιθέως τοῖς. ἐν τοτῷ δὲ
διαδὺς ὑπὸ τῆς Φαλακρίας, ἐλασθεὶς ἔξελ
δω, οἷς τὴν ψύχην αἴνιχθν γενέσεις τῶν
ἀλεξανδρεῶν καίσεις θρόνον ὁ ὄλαος κα
λεπτας, τοις επιστρομον διονυσίας τῇδε επι
σκοπίσαν Θεούς εκκλησίαν ἐνέπεσσαν.

A præstarent. His subsidio erant etiam Ariani, tum ad eam rem perficiendam, tum ut Athanasiūm urbe expellerent. At ille verebatur, ne populus ipsius causā quidpiam mali pateretur. Nocte igitur adventante collectam in Ecclesia celebavit. Cumque jam milites Ecclesiam occupassent, ipse completa oratione Psalmum prius recitari jussit. Dum Psalmus ab omnibus caneretur, milites interea quiescebant, intempestivum ratiōne tempore impetum facere. Tunc vero Athanasius per medium psallentium turbam occultus evasit, & Romam nāvigo delatus est. Quo facto Gregorius Alexandrinam sedem obtinuit. Populus vero indignatione commotus, Ecclesiam Dionysii, quondam illius urbis Episcopi, nomine appellatam, incendio consumpsit.

Κεφ. 2.

CAPUT VII.

De Episcopis urbis Romae & Constantinopolitane. Et quomodo post mortem Eusebii Paulus in suam sedem restitutus est. Item de cœde Hermogenis magistri militum, & quomodo Constantius Antiochia adveniens, Paulum quidem ejecit, civibus vero graviter succensuit. Deinde Macedonium in dubio relinques, Antiochiam reversus est.

Ω Δε μὲν τοῖς απὸ τῆς ἀνατίας αἰε
σεως οἱ βεβελθυμένα κατώρθωσ,
κατεπιέσαντας τῷ σπουδῇ τερεπιάμενων α
νατίων εἰς τὸν νησία Βεβαιωθέντοις. δό^{μην} Θεοφάνειαν τε τῶν ἐπι
τιμώτων θρόνων, ἀλεξανδρείας τῆς
καὶ αὐγυπτίου, καὶ αὐτοιχείας τῆς ἐν συ
ειᾳ, καὶ τῆς θύρᾳ τὸν ἐλληνιστῶν Βασι
λεὺς τὸν ἀπόλεως, πειθομένους εἶχον τοὺς
αὐτὸν τὸ ὑπήκοον ἐπισκόπους. ὁ δὲ τοι
επιμένων ἐκκλησίαν ἐπιβοτύων, καὶ οἱ
αὐτοῖς δύστις ἵερεις, οὐδὲν οἰκέαν ταῦτα
γένοι. εἰς ἀπασι γῆ τῶν ἐν νησίᾳ συνελη
λυθότων εἰς δεκῆς τῶν Λιβύων ἐπιανέσαν
τε, εἰσέπιν καὶ διέλιπον ὅδε Φρονοῦτες
αφικίμενον τε ὡς αὐτοὺς αὐταναστον, Φι
λοφρονεις εἰδέσαντο, καὶ τεργέσ αὐτοὺς τῶν
κατ αὐτὸν εἴλκων δύκειν. Εἴτη τέτοις δὲ
χαλεπῶς Φέρειν δύστεις, εὐρεψεν ιελίο,
οὐδὲ αὐτὸν γνέδης κατειλεν τῶν ἐτοι αὐταναστο
διξανθιαν εἰτύρα. αὐλόμην, τελιν μαζεύ

Hunc in modum consilia eorum
qui contraria hæresis tuebantur, felicem successum habuerunt, depositis
Episcopis qui per Orientis Provincias
fidei in Nicæna Synodo stabilitam per
tinaciter defendebant. Jamque occupa
tis nobilissimis sedibus, Alexandriae licet
quæ est in Ægypto, Antiochia in
Syria, & urbis regia quæ ad Hellespontum
sit, omnes carum partium Epis
copos sibi parentes habebant. Verum
Romanæ Antistes Ecclesiaz, & universi
per Occidentem sacerdotes, hæc non se
cū ac contumeliam sibi privatim illata
aceperé. Nam cum sententiam eorum
qui apud Nicænam congregatis sunt, jam
inde ab initio in omnibus approbaverint,
usque in hunc diem in eadem opinione
perleverarunt. Itaque Athanasium ad
se venientem benevolē excepérunt, &
causæ illius iudicium sibi vindicarunt.
Quæ cum Eusebius iniquo animo ferret,
scriptis ad Julianum, ut ipse iudex esse vel
let eorum quæ contra Athanasium de
creta fuerant Tyri. Verum ille prius quā
Sff

Julii sententiam comperisset, paulo post A
Synodum Antiochiae celebratam, ex
hac luce migravit. Hi vero qui apud
Constantinopolim Nicænæ fidei pa-
ttoninabantur, Paulum in Ecclesiam
deduxerunt. Eodem tempore The-
ognius Nicænæ & Theodorus Heracleæ
Episcopi, aliquis ejusdem sectæ sacer-
dotes qui cum Constantinopoli ver-
bantur, in alia Ecclesia congregati,
adjuvante Arianorum multitudine,
Macedonium ordinatunt Constanti-
nopolos Episcopum. Hinc vero cre-
bræ in urbe seditiones exstiterunt, bel-
lis haud absimiles. Plebe enim ex ultra-
que parte in se mutuo irruente, plu-
rimi interierunt. Eratque civitas ple-
na tumultu: adeo ut Imperator qui
cum Antiochiae morabatur, ea de re B
certior factus sit, iraque inflammatu
Paulum iterum extrudi jussit. Im-
peratoris mandata executus est Hermogenes Magister equestris militiae.
Qui cum eo tempore missus esset in
Thraciam, transiens per Constantino-
polim, Paulum militari manu ex Eccle-
sia ejicere conabatur. Sed cum plebs
nequaquam id fieri permitteret, immo
vim vi repelleret; milites vero violen-
tius instarent ut quod imperatum fuerat
perficeretur: seditioni in Hermogenis
domum irruentes, eam quidem incen-
derunt, ipsum autem interfecerunt: &
fune pedibus ejus innexo, per civita-
tem traxerunt. Quo auditu, Impera-
tor equorum celeri permutatione venit
Constantinopolim, eo animo ut ple-
bem male mulctaret. Sed cum illos flen-
tes ac supplices sibi occurrere vidisset,
ipsis quidem pepercit. Annonæ ta-
men illius, quam pater ipsius Constan-
tinus quotannis de publico ex tributis
Ægypti, civitati donaverat, dimidiam
circiter partem civibus ademit: ratus
fortasse multitudinem, utpote otio ac
deliciis abundantem, ad seditiones
proclivem esse. Itam autem suam in
Paulum vertens, eum ex civitate pelli
jussit. Sed & Macedonio graviter suc-
censuit, tum quod Hermogenis Magi-
stri militum & aliorum complurium cæ-
dis causam præbuisset, tum quod ante
ipsius consensem ordinatus fuisse. Ve-
rum tamen nec approbatæ illius ordina-
tione, nec abrogata, illum ita relin-
quens, Antiochiam revertit. Dum hæc
aguntur, Ariani dogmatis fautores Gre-
gorium transtulerunt, utpote desidem

Τὴν ιεράλιγ γνώμην, ἡ πολλῷ ψήφερον τὸν σημα-
χέα ψυχομένης οὐδέποτε, ἐτελεῖτον εἰς τὰ οὐρανά
καντανίσαιντα πόλεις τὴν ἀπειθεῖσαν καταδύ-
ξαν γῆλασταίτης, εἰς τὴν ἐπικλητίαν ἥμαρτη
παῖδεν· τὸν τοῦ αὐτοῦ δὲ συλλαμβανομένον τὸν
δεύτερον θεοῦ θέσθησαν πλάνης, τὸν ἔτερον ὅμοιον
συνελθόντες οἱ ἀπόφειδες τοῦ μητρός του
σκοπον τὸν θεόδωρον τὸν ιεραπλέαστερον τού
τοῦ τέταρτον φρονεῖτες, οἱ ἑτυχον τὸν προτερότον
μακεδόνιον ἐχερθένταν καντανίστησαν
ἐπίσκοπον. ἀπειθεῖσαν τὸ συχναῖτερον τὸν πόλει
ἐγχύνοντα σάστης, πολέμοις ἐμφερεῖς εἰς τὴν
γῆν ἐκατέρεψαν τὴν πλάνην τοῦ συμπίστου
πλεῖστοι διώλλουσι· καταραχθήσαν πόλεων
B πλεως τὴν ᾧ τὸ βασιλεῖαν τείνειν αὐλοχα-
τα, τάδε μαθεῖν, οὐ περὶ οὐρανοῦ κατεῖσαν
προσάζειν πάλιν απελαύνειν παιδὸν τὸ
κονεῖτο τὸ τοῦ βασιλέως προσάγγυα πατέρες
θύμης, οὐ τελείων δύναμιν ἐπιβραυμά
σεατηγός· οὐ επὶ τὸ φράκτην τοῦ αποσαλατού-
ειν τὸν διὰ καντανίσαιντα πόλεων εἰσιάζειν παιδὸν
διὰ σρατιωτῶν ἐξελάσαστης ἐπικλητίας τοῦ
τὸ πλῆν θεοῦ τὸ συνεχέων, πῆρον καὶ πάντα
εισιότερόν τε επειχέσθεν οἱ σρατιωτῶν τοῦ
C τὸ προσάχθεν, καταλαβόντες τὴν εὔμορφην
οικίαν οἱ σρατιωταὶ ἀπέργησαν, καὶ αὐτοὶ πα-
ρεῖστοι· Καὶ χοινὸν ἐξάψαντες εἶλον διὰ πετ-
λέων· αὐτός δέ τοι βασιλός, οὐ πάντες ἐπει-
κέντειν εἰς καντανίστηπολιν, οὐ κακός διεποιεί-
τω λῆνθο· αὐλατῶν μηνέφεισαν, διεποιεί-
μένας αὐτῷ ίδειν υπανθωμένας, καὶ μηδέ
λενίας· αἱ μορφίζοντο γῆμιστα τοῖς τιμο-
ἀφειλέσθε, οὐ πάλιν διηγεῖντο καντανίθο· τοῦ
εἴσατο ἐπὶ τῶν αιγυπτίων Φόρων ὑπολεῖ-
τοιως ἐπὶ τρυφῆς καὶ βασώντες πολλές τοῦ
τας, ἔτοιμας εἰς σάστης ἐνειπεῖν τετράς τοῦ
γηνέωτι παιδὸν, καὶ τὸ πόλεως απελαύ-
προσέταξεν αὐτὸν· καὶ μηνὶ αὐλαὶ καὶ τοῖς
μακεδόνιον ἐχαλεπέπλευν, οὐδὲ ταναύσεις
σεατηγός· ἐτέρων πολλῶν αιτιον κατατη-
δύσιον ἐπιλέγειν· τοῦ αὐτοῦ χριστονία, ἐτελεῖτο
φιλάμενος· τῇ αὐτῇ χριστονίᾳ, ἐτελεῖτο
ρολονήσας, καταλαπων ἔτως ανέρεψεν
αὐλοχατον· τὸν τέταρτον τοῦ αἵρετος δόκει τοῦ
δασαῖς μετέσησαν γεγονόστοις αἷματι π

CONSTANTINI FF.

σύσσων Θοίκεις δόγματι, καὶ ἀλεξανδρεῖσ-
σιν αἰνιατήριον διὰ τὰ συμβάντα τῇ πόλει
χαλεπά φέτι τινας αὐτὸς εἴσοδον, καὶ τὸν ἐμ-
πρησμὸν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς τέττας τῷ μ-
πέλαι γεέγειται, οὗτοι μὲν γάρ τοι ἡ καππα-
δόνκις ὡς δραστήριοι τοῦτον μαζέτε, καὶ τοι
φέτος δόγματα πεπλάναται.

A*in confirmanda ipsorum Doctrina, &*
invismus Alexandrinis propter calamita-
tes quæ ex adventante civitati accide-
rant, ac præcipue ob incendium Eccle-
siæ. *In hujus autem locum missus est*
Georgius, vir natione Cappadox: qui
& propter industriam suspiciebatur, &
quod studiosus opinionis ipsorum asser-
tor esset.

K₂O. n'

CAPIT. VIII.

πει τον τε θεόν απέλαθε τον ιών αρχιερέων καί σίδη
κατά Ιερά. Ο βασιλικός γραφός καὶ οὐκονάθεις γράμμα-
την ιερά πέδη. Ο γραφή θαυμαστὸς τούς ιδίους θρύβους καὶ
εἴσι τῆς τε αρχιερείας πρὸς ιερούς
ιερούς.

B De Orientalibus Episcopis qui expulsi fuerant, & quid pro illis scripsit Iulius Romanus Episcopus. Et quomodo Paulus atque Athanasius literis Iulii muniti, sedes suas reperirent. Item de literis quas Orientis Episcopi Iulio rescripserunt.

Porro Athanasius Alexandriā profugus, Romam venit: eodem tempore Paulus quoque Constantinopoleos Episcopus & Marcellus Ancyræ, eo accessit, & Asclepas Gazæ: qui cum aduersaretur Arianis, à quibusdam contraria factionis hominibus accusatus quod altere subvertisset, depositus fuerat. In ejus autem locum subrogatus Quintianus, Gazæorum Ecclesiam rexit. **L**ucius præterea Hadrianopoleos Episcopus ob aliud crimen Ecclesiæ suâ spoliatus, Roma degebat. Episcopus igitur Romanus cum singulorum causas cognovisset, omnesque in Nicena fidei Doctrinam consentientes reperisset, tanquam idem cum ipso sentientes, in communionem recepit. Et quoniam propter sedis dignitatem omnium cura adipsum spectabat, suam cùique Ecclesiæ restituit. Scriptis etiam Orientalibus Episcopis, reprehendens eos quod in supradictorum causis non recte judicassent, & quod Ecclesiarum statum turbarent, eo quod decretis Concilii Nicæni minime acquiscerent. Simulque paucos ex illorum numero ad constitutum diem adesse jussit, qui docerent justam ab ipsis prolatam fuisse sententiam: minatusque est se in posterum non passurum, nisi à novandi studio absistarent. Et Julius quidem ista scripsit, Athanasius autem & Paulus suas sedes repperunt, & Epistolas Julii ad Orientales miserunt Episcopos. Quas cum illi permoleste ferrent, Antiochiae in unum cōgregati, scripserunt vicissim ad Julianum Epistolam, exquisita verborum